

GÜNAHSIZ

Çoğunuz benden nefret ediyor. Yerinizde olsam ben de öyle hissederdim.

Birçok insanı incitecek, sevdiğiklerinizin ölmesine sebep olacak kararlar aldım. Boyumdan büyük işlere kalkıştığımı ya da elimden geleni yaptığımı söyleyebilirdim belki ama böyle davranmak eylemlerime bahaneler üretmek demek. Aradığınız şeyin bu olmadığına eminim. İstiyorsunuz ki her şeyi mahvettiğimi kabulleneyim ve af dileyeyim; evet, aradığınız şey koca bir özür.

Özür dilerim. Gerçekten, her şey için özür dilerim.

Peki, ben ne bekliyorum? Bağışlanmayı mı? Hayır, bunu hayal dahi edemem. İstedğim tek şey beni anlamanız çünkü şimdi geriye bakıyorum da... Daha iyisini yapabilirdim diye düşünüyorum. Fakat ne yazık ki öyle olmadı ve niye o şekilde davrandığımı anlamanız gerek.

Bu yüzden olan biten her şeyi yaşadığım gibi anlatacağım. Şimdi kulağa ne kadar safça gelse de o zamanlar nasıl bir bakış açım olduğunu bilin istiyorum. Aradan çok uzun

sarah tarkoff

bir zaman geçmişse bile yaşadıklarımı ve konuşmalarımı tekrar canlandırırken elimden geleni yaptım. Bu hikâyenin anlatılması gerektiğine inanıyorum; siz de umarım dinlemek istersiniz. İnsanlığa, Yüce Ruh'a ve ilerleyebilmek için birlikte adım atabilme yeteneğimize tüm kalbimle inanıyorum.

Yüce Ruh'un tüm sevgisiyle,
Grace Luther
Arlington Hapishanesi

GİRİŞ

24 Mart 2031

O gün... Jude'un kamyonetiyle ortasında sarı, kesik kesik yol çizgilerinin olduğu Virginia kırsalında hızla ilerliyorduk. Dimdik, sarp uçurumlar eşi benzeri olmayan bir güzellikle dağın etrafında yükseliyordu.

Jude kim mi? Onun adını hiç duymadınız ama beni tanıyor olmanızın sebebi o. Her şeyin başlamasının sebebi de...

Kapı komşum, en yakın çocukluk arkadaşım ve su tabancası savaşlarının olağan kurbanı... Ben beş, o altı yaşındayken ailesi ona karnında kayıt cihazları olan şu kırmızı ayıcıklardan hediye etmişti. Üzerindeki düğmeye basınca dediklerinizi tekrarlıyordu. Tüm bunlar Aydınlanma'dan önceydi o yüzden 'bok' ve 'osuruk' kelimelerini her duyduğumuzda kıkırdıyorduk çünkü okula başlamadan evvel bildiğimiz en fena kelimeler bunlardı. Annemle babama aynı oyuncağın mavisini aldırana kadar huysuzlanıp durmuştum. Gizli mesajlar kaydettiğimiz ayıcıkları sürekli değiş tokuş ediyorduk.

Liseye geçtiğimizde her şey başkalaştı. Jude tabii ki sevimli ve hassastı; zaten sevimli ne kadar erkek varsa hepsi

hassastır. Ama aynı zamanda sakar ve utangaçtı da. Annesinin onun için diktiği yakası düğmeli resmî şeyleri giyerdi ve beni koridorda yakalayıp artık kabak tadı veren hikâyeler anlatırdı; tabii, ben o sırada arkadaşlarımın bize attığı bakışları izliyorum olurdu. Jude'ü incitecek bir şey asla söylemediysem de yanımdan ayrıldığı her seferde arkadaşlarım kıkırdarak, 'Jude seni seviyor,' diye alay ederdi. Benimleyken ne kadar heyecanlı olduğundan bahsedip Jude'la dalga geçerlerdi ve bunları duymak gururumu okşadığından ben de onlara katılırdım. Vefasızlığım ve acımasızlığım yüzünden nasıl oldu da cezalandırılmadım diye her zaman merak etmişimdir.

Arkadaşlığımız benim kibirli davranışlarıma rağmen devam etti hatta derinleşti. Şu eski mavi ayıcığı pencere pervazıma bırakırdım; o da gelir oyuncağın karnına doğru o gün dünyada olup bitenlerle, popüler kültürle ya da ilgisi ni çeken ne varsa onunla ilgili güzel güzel konuşurdu. İşin aslı, arkadaşlarımın yargılayıcı bakışlarından sıyrıldığımda Jude'un tanıdığım en zeki ve eğlenceli insan olduğunu düşünüyordum.

İşler başka türlü olsaydı zamanla kendimi toparlayabilirdim; o bana baloya birlikte gitmeyi teklif edebilirdi, ben de kabul ederdim. Spor salonunun zemininde salınırken avuçlarım terlerdi ve *Bu duygu da ne?* diye düşünürdüm; beni öptüğündeyse hissettiklerimin ne olduğunu hemen anlardım. Sıradan bir törenle evlenir ve her birine Yüce Ruh'a tapmayı öğreteceğimiz bir sürü çocuk yapardık. Ama tüm bunları imkânsızlaştıracak bir şey yaptık ve neredeyse baharı andıran bir sabah arabayla gezintiye çıktık.

Mide bulandıracak kadar yüce işlerin tartışılacağı bir

toplantıya doğru yola koyulmuştuk. O günle ilgili her şey hâlâ hatırımda. Jude'un çoktandır kestirmesi gerektiği hâlde uzattığı saçlarının rüzgârda komik bir şekilde dalgalanışını, kollarının hatırladığımdan daha uzun ve kalın, yeni yeni çıkmaya başlayan sakallarının uzandığı çenesinin daha kare oluşunu... En iyi arkadaşımın yakışıklı bir adama dönüştüğünün farkına vardığım ve buna başka kimsenin dikkat edip etmediğini düşündüğüm o anı hâlâ hatırlıyorum.

Arabanın içini aydınlatan gülüşü de aklımda; aslında öncekiyle tamamen aynı kişi olmasına rağmen ne diye on altı yaşında birdenbire gözüme bambaşka biri gibi görünmeye başlamıştı? Üstelik tüm bu farklılığı ve aynılığı, neden içimde tarif edemediğim duygular uyandırmıştı?

Başımda annemin kendisi için ördüğü tiğ işi bir şapka vardı; Jude benimle alay edip duruyordu, belki de acemice flört etmeye çalışıyordu. "Senin için çok küçük."

"Hayır değil, çok fazla saçım var sadece," diye direttim.

"Ben de onu diyorum ya. Baksana her yerden fırlıyor."

Şapkayı tutunca, "Yapma şunu!" diye bir çığlık kopardım. Alıp kendi koca kafasına takarak, "Baksana, böyle daha iyi," dedi.

"Daha iyi falan değil; çok şapşal görünüyorsun." Şapkayı geri aldım ama dağınık siyah kıvrıkcıklarına bir türlü oturtamıyordum; saçımı başımı düzeltmeye çalışırken aynaya baktım.

Jude yüzümün düştüğünü görünce, "Şaka yapıyordum! Güzel duruyor," dedi.

"Kandırma beni."

Bana doğru uzanarak şapkayı biraz oynatıp tam yerine